2004-12-RE

CAUSA 2004-12-RE

Número de registre 499-2004. Recurs d'empara

AUTE DEL 2 DE DESEMBRE DEL 2004

BOPA núm. 83, del 9 de desembre del 2004

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 3 de novembre del 2004 per la representació processal del Sr. Guizzi Amor, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència i l'aute dictats el 30 de juny i l'11 d'octubre del 2004, respectivament, per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari lesionat el dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució, que anul·li les resolucions impugnades i que retrotregui "les actuacions al procés fins al moment anterior al pronunciament de la sentència a fi que es dicti altra sentència en la qual no es produeixi lesió dels drets fonamentals";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 29 de novembre del 2004;

Havent escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Philippe Ardant.

Antecedents

Primer

El 22 de gener de 1993, l'entitat bancària Banc Internacional d'Andorra, SA va presentar davant la Batllia una demanda en reclamació de quantitat contra el Sr. Guizzi Amor per un import de 2.110.875.- pessetes, més l'interès ordinari convencional, l'interès moratori addicional i el pagament de les despeses processals i extrajudicials, inclosos honoraris d'advocats i procuradors.

Segon

El 5 de març de 1993, el Sr. Guizzi Amor va contestar a la reclamació de quantitat i va formular una demanda reconvencional contra l'entitat bancària Banc Internacional d'Andorra, SA, perquè aquesta entitat hauria comès faltes de gestió i errors en unes operacions de compravenda d'accions, que haurien perjudicat al Sr. Guizzi Amor per un import superior al reclamat i, per consegüent, demanava una compensació.

Tercer

El 23 de gener del 2002, la Secció Civil del Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència que estimava la demanda interposada per l'entitat bancària, desestimava la demanda reconvencional i condemnava el Sr. Guizzi Amor al pagament de 2.110.875.- pessetes, més els interessos, i al pagament de les costes processals, incloent honoraris d'advocat.

Quart

El 28 de febrer del 2002, la representació processal del Sr. Guizzi Amor va interposar recurs d'apel·lació contra la sentència esmentada. Mitjançant la sentència del 23 de setembre del 2003, el Tribunal de Batlles va desestimar el recurs d'apel·lació i va confirmar la part dispositiva de la sentència de primera instància.

Cinquè

El 17 d'octubre del 2003, la representació processal del Sr. Guizzi Amor va interposar recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles esmentada. Mitjançant la sentència del 30 de juny del 2004, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el recurs d'apel·lació i va condemnar la part apel·lant al pagament de les costes processals.

Sisè

El 16 de juliol del 2004, la representació processal del Sr. Guizzi Amor va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del 30 de juny del 2004 dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, perquè va considerar que la sentència objecte de recurs vulnerava el dret fonamental a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Setè

L'11 d'octubre del 2004, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava l'incident de nul·litat, perquè considerava, d'una banda, que "en cap moment, es va al·legar sobre una possible indefensió o denegació del dret a la jurisdicció i tampoc es va sol·licitar la pràctica de proves no realitzades a la instància, sense que s'efectués la més mínima protesta al respecte en l'apel·lació davant d'aquesta Sala". I, d'altra banda, que "no es denuncia cap vulneració del dret a la jurisdicció, sinó que l'instant de l'incident pretén imposar la seva apreciació de la prova front a la del Tribunal."

Vuitè

El 3 de novembre del 2004, la representació processal del Sr. Guizzi Amor va presentar un recurs d'empara per vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la part recurrent al·legava, en primer lloc, que la decisió del batlle de primera

instància de no tramitar de nou una comissió rogatòria l'havia situat en indefensió, perquè amb el resultat de la prova s'hagués pogut demostrar els errors de gestió o de manca de diligència de l'entitat bancària. En segon lloc, al·legava que, malgrat la seva oposició, es va admetre a primera instància una prova document aportada per l'altra part en el tràmit de conclusions. I per últim, considerava que no s'havia provat que les operacions de compravenda d'accions fossin autoritzades pel Sr. Guizzi Amor, ans al contrari es va acceptar la versió de l'altra part. Consegüentment, estimava que s'havien lesionat els seus drets a la defensa i per tant el "dret fonamental a la jurisdicció que la Constitució d'Andorra garanteix a totes les persones pel refús d'un mitjà de prova d'aquesta part quant a una qüestió cabdal, així com per la valoració arbitrària de les proves aportades."

Per acabar, la representació processal del Sr. Guizzi Amor demanava al Tribunal que atorgués l'empara sol·licitada, que declarés lesionat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, que anul·lés les resolucions impugnades i retrotregués "les actuacions al procés fins al moment anterior al pronunciament de la sentència a fi que es dicti altra sentència en la qual no es produeixi lesió dels drets fonamentals."

Novè

El 29 de novembre del 2004, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe que considerava que el recurrent no havia esgotat la via jurisdiccional ordinària, perquè dos dels tres greuges al·legats en el recurs d'empara no havien estat prèviament plantejats en el recurs d'apel·lació presentat davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i, per tant, "no hauria reclamat la defensa del seu dret fent ús de tots els recursos i mitjans establerts en la via jurisdiccional ordinària", d'acord amb el que disposa l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials i l'article 94.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

I afegia que, "el tercer motiu d'empara formulat pel recurrent es limita a plantejar una errònia valoració de la prova efectuada per la jurisdicció ordinària, utilitzant el recurs d'empara com una tercera instància jurisdiccional."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2004-12-RE, perquè el recurrent no havia esgotat la via jurisdiccional ordinària en defensa del seu dret i perquè les seves pretensions manquen de contingut constitucional, de conformitat amb el que disposen els articles 94.1 i 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

El recurrent fonamenta la seva demanda en empara mitjançant tres arguments que demostren, al seu parer, una vulneració de l'article 10 de la Constitució:

-el jutge de primera instància no hauria tramitat la comissió rogatòria, sol·licitada pel recurrent, que hauria permès d'obtenir documents públics constituïts per informes de la Borsa de Madrid. Segons el parer del recurrent, aquest fet vulnera el principi de contradicció del qual se'n deriva la seva indefensió;

-el jutge de primera instància hauria admès com a prova un document aportat per l'altra part en el tràmit de conclusions;

-el jutge de primera instància hauria valorat de manera errònia i inadaptada les proves aportades per

les parts.

Cap d'aquests arguments pot ser considerat com a constitutiu d'una vulneració de l'article 10 de la Constitució, ja que tots ells tenen alguna cosa a veure amb el poder sobirà d'apreciació dels jutges del fons.

Efectivament, correspon al jutge del fons pronunciar-se sobre l'oportunitat, d'acord amb les dades del litigi que li es sotmès, de buscar els elements de prova al·legats per les parts. Només ha de respondre, eventualment per rebutjar-la, a la demanda que li ha estat presentada en aquest sentit, i la seva decisió no és de naturalesa a ser impugnada davant el Tribunal Constitucional. En la causa objecte de recurs, el jutge de primera instància va respectar aquesta obligació.

Així mateix, la decisió de prendre en consideració, o de no retenir, algun element invocat per les parts, li correspon de manera exclusiva i no és susceptible de ser impugnada davant d'aquest Tribunal.

D'altra banda, pel que fa a aquests dos primers punts, hem d'afegir que les vies de recurs no s'han esgotat, ja que aquests punts no van ser plantejats davant el Tribunal Superior de Justícia en apel·lació, com ell mateix va subratllar en la seva sentència de l'11 d'octubre del 2004. Aquest argument per si mateix exclou tots els altres.

Per acabar, el mateix succeeix amb la valoració de les proves efectuada pels jutges del fons que resulta del seu poder sobirà, i no correspon al Tribunal Constitucional, que no és una instància addicional i superior de la justícia ordinària, pronunciar-se al respecte.

En conclusió el recurs presentat pel Sr. Guizzi Amor manca manifestament de contingut constitucional i no pot ser admès a tràmit.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2004-12-RE, interposat per la representació processal del Sr. Guizzi Amor, contra la sentència i l'aute dictats el 30 de juny i l'11 d'octubre del 2004, respectivament, per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del Sr. Guizzi Amor, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 2 de desembre del 2004.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat